

[Poul Møller.]

denne lov om politikassener på Færøerne har folketinget godkendt plakaten af 1819 som grundlag for anvendelsen af politikassemidlerne. Jeg skal ikke komme ind i en diskussion herom, men jeg vil dog gerne sige, at uanset hvad der står i lovgivningen om politikassener på Færøerne, kan der ikke være tvivl om, at det er grundlovens § 46, vi skal stille imod at praktisere på alle områder.

Det, der kan diskuteres med hensyn til hjemmelen, er altså, dels om disse gamle bestemmelser overhovedet har retskraft mere — selv om jeg synes, den højtærede justitsminister hellere skulle have holdt sig til argumentet om lang tids praksis fremfor at henvise til plakater, som formentlig er hentet i ministeriets visdomsbøger — dels om disse bestemmelser så giver nogen hjemmel til det, den højtærede justitsminister har gjort, og det er jo et helt andet problem.

Når den højtærede minister til støtte herfor anfører plakaten af 1819, skulle man dog tro, at der i plakaten af 1819 stod noget, der kunne give ham ret til at foretage det, han har gjort. Men plakaten af 1819 handler jo kun, som det er nævnt adskillige gange, om dusører for årvågenhed til politibetjente i købstæderne og sognefogder på landet, og justitsministeriets departementschef har dog ikke en sådan stilling i retssystemet. Og ser vi på kancelliskrivelsen af 1844, som den højtærede justitsminister har citeret her, finder vi, at den siger, at pengene ikke må anvendes til politiet uvedkommende udgifter. Der har vel ikke været nogen tvivl om — heller ikke når det drejer sig om cirkulæret vedrørende anvendelsen af politikassernes midler — at man her ikke mener centraladministrationens myndigheder, men tænker på politimyndigheden, og den øverste politimyndighed slutter hos rigspolitichefen. Politiets udgifter dækkes delvis igennem politikasserne, men det gælder kun de almindelige politimyndigheds udgifter, og der findes ikke i denne kancelliskrivelse noget, der kan godtgøre den højtærede justitsministers ret i dette tilfælde.

Så siger den højtærede justitsminister: jeg har ikke gjort andet, end hvad mine forgængere har gjort. Det er oplyst, at der

tidligere har været givet en departementschef tillæg, men så vidt jeg husker, oplyste den højtærede justitsminister forleden, at det blev ophævet i 1959, og at man så i 1960 tog fat på praksis igen. Som det allerede er nævnt i dag, spurgte man imidlertid finansministeriet, dengang man indførte dette tillæg til en af justitsministeriets departementschefer, der i øvrigt, så vidt jeg husker, specielt var politidepartementschef. Men da den højtærede justitsminister genoptog praksis med tillæg til justitsministeriets eneste departementschef i 1960, spurgte han ikke finansministeriet og indhentede ikke finansministeriets billigelse. Jeg er overbevist om, at den højtærede finansminister vil give mig ret i, at hvis man vil disponere på denne vis, bør man, også selv om man kun vil disponere administrativt, i hvert fald først høre den administrative myndighed, der har med landets finanser at gøre og skal prøve på at finde en vis balance i forholdet mellem, hvad den ene tjenestemand kan få i den ene styrelse, og hvad en anden tjenestemand kan få i den anden styrelse. Vi må jo ikke glemme, at giver man ad administrativ vej et tillæg på 10.800 kr. til en departementschef i én styrelse, kan folketinget ikke stritte imod, hvis andre departementschefer kræver det samme af bevillingsmyndigheden på områder, hvor det er os, der skal disponere.

Nu siger den højtærede justitsminister, at han ikke skal udtale sig om, hvorvidt revisionsdepartementet er gået ud over sine beføjelser i sin brevveksling med justitsministeriet. Jeg synes, det er højst uheldigt, når justitsministeren på den baggrund, han har, begynder at diskutere, om revisionsdepartementet er gået ud over sine beføjelser. Det, der med rette kan diskuteres, er, om justitsministeriet er gået ud over sin beføjelse ved at tilsidesætte revisionsdepartementets ønske om at revidere politikassernes regnskaber og ved at tilsidesætte finansministeriets ønske om, at dette sker. Jeg går ud fra, at den højtærede finansminister er enig med mig i, at når finansministeriet ved skrivelse af 21. november 1955 støtter revisionsdepartementet i det synspunkt, at revisionsdepartementet i fremtiden skal revidere politikasserne, burde dette efter almindelig bevillingspraksis være